

[Justitsministeren.]

vil jeg gerne bemærke, at det ærede Medlem, hvis jeg sidder en passende Tid — hvad jeg ved det ærede Medlem i høj Grad haaber og ønsker, og hvad jeg er glad ved at vide at han ønsker — vil faa at se, at Prøven for Højesteret er et Spørgsmaal, som absolut har min meget store Interesse, og det har det altid haft. Det ærede Medlem husker maaske, at afdøde Fru Mathilde Hauschultz og jeg, da Retsplejeloven i sin Tid blev gennemgribende ændret, i Folketinget stærkt anbefalede fuldstændig Afskaffelse af Prøven til Højesteret og at give enhver Adgang til at møde for Højesteret. Der var ikke dengang Mulighed for at opnaa Flertal derfor, og man gik derfor den Mellemligvej, som vi ogsaa stillede Forslag om, hvis man ikke kunde gennemføre det mere gennemgribende, den Mellemligvej, at man kunde føre den Sag, man havde procederet for Landsretten, op til Højesteret. Jeg er stadig af den Formening, at denne Ordning med en særlig Prøve for Højesteret ikke er nødvendig. Jeg tror, at Højesteret altid vil have Midler til at holde uøvede og udygtige Sagførere borte fra Højesterets Skranke, og at de Ængstelser, der har været for, at der skulde komme for mange udygtige Sagførere til at procedere for Højesteret, saaledes er ganske uden Bund i Virkeligheden. Men jeg vil ikke mene, at Øjeblikket nu er det rigtige til at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse, men som sagt, jeg skal i den Tid, der kommer, underkaste det en Drøftelse inden for Ministeriet og andre Steder og overveje, om det vilde være rimeligt igen at tage Spørgsmaalet op til en Drøftelse her i Rigsdagen, idet jeg stadig væk er en Tilhænger af, at man giver fri Adgang til Højesteret for alle Sagførere, naar de har haft Bestalling i en vis Tid.

Jeg takker, som sagt, for den velvillige Behandling af Lovforslaget og er rede til en videre Forhandling i det Udvalg, der vil blive nedsat.

Steinke: Jeg takker den højtærede Justitsminister for hans Tilsagn om at ville drøfte de af mig fremdragne Spørgsmaal i Udvalget og drøfte dem velvilligt.

I øvrigt var der jo i den højtærede Ministers Tale kun een virkelig interessant Bemærkning, som jeg ogsaa gerne vil drøfte, og det er, hvor længe den højtærede Minister anser det for rimeligt at sidde — hvad han anser for en passende Tid. Det er jeg villig til at drøfte, ikke alene i Udvalget, men ogsaa her i Salen.

Med Hensyn til § 121 maa jeg sige, at

det Eksempel, som den højtærede Minister fremdrog, beroligede mig ikke helt. Naar en Politifuldmægtig Gang paa Gang har overtraadt Lukkelovgivningen — altsaa Lukkebestemmelserne vedrørende Dans og Udsænkning af Spiritus, formoder jeg det er —, mente den højtærede Justitsminister, at han godt kunde blive en dygtig Sagfører. Ja, han kunde i alt Fald sikkert blive det for Restauratørfaget. Men han kunde i og for sig ogsaa godt blive en udmærket dygtig Politimester, særlig naar han havde faaet løbet Hornene af sig. Det glædede mig, at det ærede Medlem Hr. Malchau ogsaa mente, vi skulde se lidt nærmere paa denne § 121. Vi skal efter min Mening fra Rigsdagens Side holde lidt igen over for Bestræbelserne for at gøre Sagførerstanden til en ren Opsamlingsrubrik for mindre begavede Jurister, der har vist sig umulige i andre Stillinger.

Til det ærede Medlem Hr. Bjerre vil jeg sige, at naar jeg for mit Vedkommende brugte Udtrykket „fuske“ i Retsplejeloven, valgte jeg dette Udtryk ud fra min Beskedenhed og ikke for at sammenligne mig med det ærede Medlem. Men naar det i øvrigt vrimler med Ændringer til dette Lovkompleks — og har gjort det Aar efter Aar —, Ændringer, der er foreslaaet af særlig sagkyndige, skal man jo være meget forsigtig med at betragte sig selv som klog paa dette Omraade.

Justitsministeren (Elmqvist): Ja, jeg har ikke meget at sige. Jeg er naturligvis taknemmelig for, at det ærede Medlem Hr. Steinke fandt een virkelig interessant Bemærkning i mit Indlæg. Det er dog altid noget, og det glæder mig. Det eneste, jeg i øvrigt har at bemærke, er dette, at jeg ikke kan anerkende, at en Politifuldmægtig, der uberettiget har suspenderet Lukkelovgivningen i Tilfælde, hvor han har været til Stede ved et Gilde eller en Fest, skulde være kvalificeret til at være Politimester. Den første Betingelse for, at man kan være Embedsmand, er, at man nøje holder sig Lovene efterrettelig, at man ikke overtræder disse og dermed er et daarligt Eksempel for andre, idet man tilsidesætter sine Pligter. Men at den paagældende ikke skulde kunne blive en god Sagfører, eller at der skulde være noget ubehageligt for Sagførerne i at faa ham optaget i Standen, kan jeg ikke se. Det er jo ikke nogen større menneskelig Forbrydelse, han har begaaet. Men som sagt, vi kan drøfte det nærmere i Udvalget. Jeg tænker, vi der kan nævne andre Eksemp-